

Περὶ ἐξομολογήσεως

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Κατά την τελευταία επίσκεψή μου στο αγιώνυμο Όρος άκουσα από τους μοναχούς μια πολύ σημαντική εμπειρία από την αγιορείτικη ζωή τους.

Μιλούσαν για τον ιερομόναχο Αθανάσιο που έζησε στην Ιερά Μονή του Οσίου Γρηγορίου πολύ ασκητικά και πνευματικά. Η ποιμαντική του προσφορά στους συγχρόνους του μοναχούς και λαϊκούς ήταν ποιοτικά ανάλογη του θεανθρώπινου τρόπου της προσωπικής του ζωής. Τελείωσε οσιακά τη ζωή του. Ο Γέροντάς του παρακαλούσε το Θεό να του αποκαλύψει κάτι από τη νέα μετά θάνατο ζωή του. Πράγματι, όταν τελείωνε το σαρανταλείτουργο που έκανε ο γέροντας «υπέρ αναπαύσεως της ψυχής» του υποτακτικού ιερομονάχου, παρουσιάστηκε ο υποτακτικός στον ύπνο του Γέροντα και με τρόπο αποκαλυπτικό έδωσε αναφορά στο Γέροντά του. Ο Θεός, Γέροντα, μου ζήτησε λόγο, είπε. Και για μεν τα μοναχικά μου καθήκοντα ισοφάρισα με το Θεό. Σχετικά με τις ποιμαντικές μου όμως υποχρεώσεις ήταν αδέκαστος, ανυποχώρητος και ασυγκατάβατος.

Με καθαρό ορθολογικό κριτήριο δεν μπορούμε βέβαια να βασιστούμε σ' ένα όνειρο για εξαγωγή συμπερασμάτων. Οι Αγιορείτες Πατέρες πάντως θεωρούν το όνειρο αυτό «σημείο», γι' αυτό και το αναφέρουν. Σημάδια σχετικά με το παραπάνω βρίσκουμε σκορπισμένα σ' όλη την ασκητική φιλολογία, που εκφράζουν τη γρηγορούσα ποιμαντική συνείδηση. [\(περισσότερα...\)](#)